

673

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1996 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości miejscowej organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 164 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26 i Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 41, poz. 185, z 1984 r. Nr 34, poz. 183, z 1986 r. Nr 47, poz. 228, z 1987 r. Nr 21, poz. 123 i Nr 33, poz. 186, z 1989 r. Nr 20, poz. 107, z 1990 r. Nr 34, poz. 201, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 119, poz. 513, z 1994 r. Nr 122, poz. 593, z 1995 r. Nr 1, poz. 1 i Nr 74, poz. 368 oraz z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 106, poz. 496) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1992 r. w sprawie właściwości miejscowej organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych (Dz. U. Nr 16, poz. 62, z 1994 r. Nr 18, poz. 63, z 1995 r. Nr 12, poz. 56 i z 1996 r. Nr 2, poz. 11) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 oraz w § 2 w ust. 1 i 2 użyte w różnych przypadkach wyrazy „nie posiadające osobowości prawnej” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „nie mające osobowości prawnej”,

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. W sprawach opodatkowania osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą:

1) podatkiem dochodowym od osób fizycznych i podatkiem dochodowym od osób prawnych od przychodów z działalności gospodarczej, z wyjątkiem wymienionej w § 4, właściwe miejscowo są, ustalone według miejsca prowadzenia działalności:

a) w województwach, w których w mieście wojewódzkim działa tylko jeden urząd skarbowy — ten urząd skarbowy,

b) w pozostałych województwach:

- w województwie warszawskim — Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście,
- w województwie białostockim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Białymstoku,
- w województwie bielskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Bielsku-Białej,
- w województwie bydgoskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Bydgoszczy,

— w województwie częstochowskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Częstochowie,

— w województwie gdańskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku,

— w województwie kaliskim — Drugi Urząd Skarbowy w Kaliszu,

— w województwie katowickim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Katowicach,

— w województwie koszalińskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Koszalinie,

— w województwie kieleckim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Kielcach,

— w województwie krakowskim — Urząd Skarbowy Kraków-Śródmieście,

— w województwie lubelskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Lublinie,

— w województwie łódzkim — Drugi Urząd Skarbowy Łódź-Śródmieście,

— w województwie poznańskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Poznaniu,

— w województwie radomskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Radomiu,

— w województwie szczecińskim — Trzeci Urząd Skarbowy w Szczecinie,

— w województwie toruńskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Toruniu,

— w województwie wrocławskim — Urząd Skarbowy Wrocław-Psie Pole,

— w województwie zielonogórskim — Pierwszy Urząd Skarbowy w Zielonej Górze,

c) na terenie więcej niż jednego województwa — Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście,

2) podatkiem dochodowym od dochodów z tytułu wywozu ładunków i pasażerów, przyjętych do przewozu w morskich portach polskich, właściwy miejscowo jest urząd skarbowy według siedziby Agencji Morskiej,

3) podatkiem dochodowym od dochodów innych niż wymienione w pkt 1 i 2 właściwe miejscowo są urzędy skarbowe określone w pkt 1, ustalone według miejsca uzyskania przychodu lub według siedziby płatnika,

4) podatkiem dochodowym od dochodów uzyskiwanych równocześnie z więcej niż jednego rodzaju działalności, określonych w pkt 1—3, właściwy jest Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Cimoszewicz*

674

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1996 r.

w sprawie kierowania na rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej oraz pokrywania kosztów tej rehabilitacji.

Na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 i Nr 74, poz. 441, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 104, poz. 450 i Nr 110, poz. 474, z 1994 r. Nr 84, poz. 385 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 85, poz. 426) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej, zwaną dalej „rehabilitacją leczniczą”, mogą być kierowani ubezpieczeni pobierający przez dłuższy okres świadczenia z tytułu czasowej niezdolności do pracy i zagrożeni stałą lub długoterminową niezdolnością do pracy.

2. Na rehabilitację leczniczą nie kieruje się ubezpieczonych mających uprawnienia do emerytury lub renty z tytułu trwałego inwalidztwa.

§ 2. 1. O potrzebie rehabilitacji leczniczej orzeka lekarz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „Zakładem”, na podstawie wniosków:

- 1) lekarzy zakładów opieki zdrowotnej lub lekarzy prywatnie praktykujących,
- 2) komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia — w stosunku do osób pobierających świadczenia rehabilitacyjne.

2. Wnioski, wraz z niezbędną dokumentacją, składa się w oddziale Zakładu właściwym ze względu na miejsce zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej przez ubezpieczonego. Wzór wniosku stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Lekarz kontroli orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy Zakładu lub wojewódzki lekarz kontroli nad orzecznictwem lekarskim, który w czasie kontroli orzeczeń o czasowej niezdolności do pracy stwierdzi potrzebę przeprowadzenia rehabilitacji leczniczej ubezpieczonego, zaleca lekarzowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wystąpienie z wnioskiem o rehabilitację leczniczą.

4. Orzeczenia, o których mowa w ust. 1, stanowią podstawę do wydania lub odmowy wydania przez Zakład skierowania na rehabilitację leczniczą.

§ 3. 1. Kierowanie ubezpieczonych na rehabilitację leczniczą i pokrywanie części kosztów tej rehabilitacji przez Zakład odbywa się na podstawie porozumień zawartych z organami lub jednostkami, które utrzymują zakłady opieki zdrowotnej, w tym zakłady lecznictwa uzdrowiskowego, zwane dalej „ośrodkami”. Porozumienie z państwowym przedsiębiorstwem uzdrowiskowym jest zawierane po zasięgnięciu opinii organu wykonującego funkcję organu założycielskiego.

2. Porozumienia określają, w szczególności, sposób ustalania należności za udzielane świadczenia i dokonywania rozliczeń oraz wykaz ośrodków.

3. Zakład, jako zleceniodawca, zawiera z ośrodkami, jako zleceniobiorcami, umowy o prowadzenie rehabilitacji leczniczej ubezpieczonych.

4. Zakład jest uprawniony do kontroli realizacji zawartych z ośrodkami umów, w szczególności w zakresie świadczonych usług oraz sposobu wydatkowania przekazanych środków finansowych.

5. Wpływy otrzymane z Zakładu z tytułu pokrycia części kosztów rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej jednostki budżetowej przekazują na dochody budżetowe.

§ 4. Po zakończonej rehabilitacji leczniczej ośrodek sporządza i przesyła do Zakładu informację o leczeniu rehabilitacyjnym, zawierającą pełne dane o stanie zdrowia ubezpieczonego, w tym ocenę zdolności do pracy. Wzór informacji o leczeniu rehabilitacyjnym stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 5. 1. Ubezpieczony nie ponosi kosztów rehabilitacji leczniczej, realizowanej zgodnie ze skierowaniem Zakładu.

2. Poniesione przez ubezpieczonego koszty przejazdu na rehabilitację leczniczą Zakład zwraca do wysokości kosztów przejazdu najtańszym środkiem komunikacji publicznej.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Cimoszewicz*